

Samen kerken....

Herfst.

In deze tijd van het jaar zijn veel mensen min of meer melancholisch en weemoedig. De herfst heeft zijn intrede gedaan. De bladeren laten zich, voordat ze massaal van de bomen vallen, nog eenmaal op zijn mooist zien in uitbundige kleurschakeringen.

Voordat ze sterven, zingen ze nog eens, dan vallen ze op de grond en bieden zich als vruchtbare humus aan, waaruit nieuw leven zal opbloeien. Regen en wind spelen intussen hun spel met de natuur en de mensen, die verwaaid en gehaast tegen de elementen optornen. Je vraagt je af: is dat het leven? Gaat het ook zo met ons? Loopt het allemaal op niets uit? Heel zacht en dunnetjes protesteren we en zeggen we min of meer gelovig: dat kan het einde niet zijn! Dat mag niet! De dood heeft niet het laatste woord.

En als een bang kind in het donker zingen we liedjes van verlangen, van visioenen op een nieuwe toekomst.

De Kerk als geloofsgemeenschap zingt in deze tijd ook: niet met een ijle stem, maar met een vol koor, want ze viert de feesten van Allerheiligen en Allerzielen. Ze gelooft dat door Jezus Christus de zinloosheid van het menselijk leven zin heeft gekregen in een bestaan, dat geen einde kent. Ze zingt: de dood ontsluit de zin van het leven. En alle mensen die over die grens heen zijn, noemt zij heiligen, gezuiverden, mensen die heel gemaakt zijn. Heiligen zijn geen brave boontjes, maar mensen zoals wij, die aan de andere kant staan en de zin van alles zien, die wij nog niet zien.

Eens zei een jongetje bij het zien van een gebrandschilderd raam in een eeuwenoude kathedraal: "Heiligen zijn mensen, waar licht doorheen schijnt". Je kunt het niet mooier zeggen. Het is het licht van stugge trouw, van gerechtigheid en beproefde wijsheid, waarmee mensen in dit leven stonden. Honderdvierenveertigduizend, zegt de Schrift, in plaats van het woord ontelbaar te gebruiken. Zij stonden in dit leven aan Gods kant, de gewone mannen en vrouwen die we allemaal kennen. En nu schijnt er licht door hen heen. Dit licht schijnt neer op ons om ons te bemoedigen, om ons op onze dromen te oriënteren en ons verdriet te verzachten. Vanuit de verte lachen ze ons toe en zeggen: wij zijn er, jullie mogen er ook komen. De herfst is een tijd van bezinning die ons aanspoort in Gods richting te leven, zodat zijn licht door ons heen schijnt.

Want waarom door hen wel, en door ons niet?

Pastor R.v.d.Vegt.

Voor informatie: www.raadvankerkenborne.nl en info@raadvankerkenborne.nl